

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΟΥ

Εἰς τὴν ἀνεμοζάλη
 ποῦ δέρνει τὸ βουνὸ
 ἔς τὸ ἔρημο περγιάλι
 μονάχη τί θρηνῶ;

Ἵσάν ἀνοιγμένο μνημα
 ὁ κόσμος σιωπᾷ,
 καὶ σκοτεινὸν τὸ κύμα
 ἔς τὴν ἀμμουδιὰ κτυπᾷ.

Προχθές μὲ χαιρετοῦσαν
 οἱ βράχοι ζωντανοί·
 τὰ δάση ἀντηχοῦσαν
 παλληκαριῶν φωνή.

Πέρα ἐκεῖ ἔς τὴν ῥάχι
 ποῦ καταχνιὰ περνᾷ
 μεσάνυχτα μονάχοι
 καθήμεθα συχνά.

Ὅπου ἀσπρίζουν χιόνια
 κ' ὁ αἰτὸς πετᾷ,
 γιὰ ἡμᾶς ἡμέραις, χρόνια,
 περνοῦσαν πτερωτά.

Σταυραετὲ, ἔς τὴν πέτρα
 ποῦ κάθεσαι σκυφτός,
 τοὺς βράχους γύρω μέτρα,
 καὶ ἔπε ποῦ εἶν' αὐτός;

—

Ἵς τοὺς ἴσκιους ἂν χορεύῃ
 νὰ τρέξω νὰ τὸν διῶ,
 ἔς τὸν τάφον ἂν κατέβῃ,
 νὰ πάμ' ὁμοῦ κ' οἱ δυῶ.

—

Θηρίον τοῦ πολέμου,
 φρικτός εἰς τοὺς κακοὺς,
 ποῦ εἶσαι, φίλτατέ μου,
 ποῦ εἶσαι; Δὲν μ' ἀκοῦς;

—

Ἵς τὸ στῆθός σου ἐπάνου
 στηρίζουμουν θερμόν,
 καθὼς κισσός, πλατάνου
 τυλίγει τὸν κορμόν.

—

Γαυγίζετε; Σιωπᾶτε
 χειμῶνες τῶν βουνῶν.
 Ἴσως γλυκοκοιμᾶται
 ἔς τῶν ἄστρων τὸν φανόν.

—

Κοπάδια τῶν κοράκων,
 περνᾶτε σιγανά·
 τὸν κάτοικον τῶν λάκκων
 τὸ κρόασμα ἔυπνᾷ.

—

Κοιμᾶται, ναὶ, κοιμᾶται
 ᾿ς τὰ ἄγρια βαθειά.
 Τουφέκια, δὲν βροντᾶτε,
 δὲν λάμπετε, σπαθιά.

—

Ἐχ' εἰς ξηρὸ χορτάρι
 τὰ χέρια ἀπλωτὰ,
 καὶ τὸ χλωμὸ φεγγάρι
 τὸν νυκτοχαιρετᾶ.

—

Ἐύπνα, καὶ Τοῦρκοι βγαίνουν
 ᾿ς τ' ἀντικρυνὰ βουνά·
 οἱ κλέφταις σου προσμένουν,
 κ' ἡ σπάθη τους πεινᾷ.

—

Ἐύπνα, καὶ διέ πῶς θάλλει
 ἀνοίξεως στολή.
 Ἐδὼ πιστὴ ἀγκάλη
 σὲ γλυκοπροσκαλεῖ.

—

Ἐύπνα καὶ διέ ᾿ς τοῦ ἄμμου
 τὴν ἐρημιὰ ἐδὼ
 πῶς τὰ χρυσᾶ μαλλιά μου
 μὲ κλάμματα μαδῶ.

—

Τί θέλεις γλυκειὰ αὔρα
 καὶ μυριστὴ πετᾶς;
 Ἐδὼ ξερὰ καὶ μαῦρα
 εἶν' ὅς' ἂν ἀπαντᾷς.

—

Λές· «Ἦλθα νὰ ποτίσω
τ' ἀδρόσιστα κλαδιά,
παρηγοριὰ νὰ χύσω
'ς τὴ μαύρη σου καρδιά.»

—

Πέρνα, δροσάτη, πέρνα
'ς τὰ ζωντανὰ χωριά!
Ἐκεῖ τὰ μύρα κέρνα
καὶ τὴν παρηγοριά.

—

Ἐδὼ φρικτὸς 'ς τὴ φύσι
ὁ θάνατος περνᾷ.
Ὅποιον αὐτὸς θερίσῃ
ὀπίσω δὲν γυρνᾷ.

—

Τ' ἀχόρταγο δρεπάνι
καθὼς τὸν ἰσχυρὸ
ἐθέρισε, μὲ φθάνει
κ' ἐμένα 'ς τὸ πλευρό.

—

Μὲ εἶδ' ὁ διαβάτης
'ς τὰ χρόνια τ' ἀνθηρὰ,
ὅταν τὰ στέφανά της
μ' ἐχάριζ' ἡ χαρά.

—

Μεθαύριο τοῦ κάκου
γιὰ 'μένα θὰ 'ρωτᾷ·
τὴν πέτρ' αὐτοῦ τοῦ λάκκου
μονάχη θ' ἀπαντᾷ.

